

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 25 maja 2005 r. *

W sprawie T-443/03

Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, SA (Retecal),
z siedzibą w Boecillo (Hiszpania),

Euskaltel, SA, z siedzibą w Zamudio-Vizcayi (Hiszpania),

Telecable de Asturias, SA, z siedzibą w Oviedo (Hiszpania),

R Cable y Telecomunicaciones Galicia, SA, z siedzibą w La Coruña (Hiszpania),

Tenaria, SA, z siedzibą w Cordovilli (Hiszpania),

reprezentowane przez adwokata J. Jiménez Laiglesia,

strona skarżąca,

* Język postępowania: hiszpański.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Castilla de la Torre, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

popieranej przez

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez L. Fraguas Gadeę, działającą w charakterze pełnomocnika,

przez

Sogecable, SA, z siedzibą w Tres Cantos, Madryt (Hiszpania), reprezentowaną przez adwokatów S. Martíneza Lage i H. Brokelmanna,

i przez

Telefónica, SA, z siedzibą w Madrycie, początkowo reprezentowaną przez adwokatów M. Merolę oraz S. Moreno Sánchez, a następnie przez M. Merolę,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2003 r. o umorzeniu postępowania w sprawie skargi skarżących dotyczącej rzekomego naruszenia przez władze hiszpańskie art. 9 ust. 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (wersja sprostowana Dz.U. 1990, L 257, str. 13) w ramach koncentracji Vía Digital i Sogecable (sprawa COMP/M.2845 — Sogecable/Canal Satélite Digital/Vía Digital),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, F. Dehousse i D. Šváby, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- ¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, str. 1) sprostowane (Dz.U. 1990, L 257, str. 13) i zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1310/97 z dnia

30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 180, str. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 4064/89”) przewiduje system przeprowadzania przez Komisję kontroli koncentracji o „wymiarze wspólnotowym” (art. 1 ust. 2 i 3).

- 2 Artykuł 9 rozporządzenia nr 4064/89 umożliwia Komisji przekazanie zbadania koncentracji państwom członkowskim. Przepis ten przewiduje w szczególności, co następuje:

„1. Komisja może, w drodze decyzji zgłoszonej bezzwłocznie przedsiębiorstwom uczestniczącym w koncentracji i właściwym władzom pozostałych państw członkowskich, skierować zgłaszaną koncentrację do właściwych władz danego państwa członkowskiego w następujących okolicznościach.

2. W ciągu trzech tygodni od daty otrzymania kopii zgłoszenia państwo członkowskie może powiadomić Komisję, która zawiadomi zaangażowane przedsiębiorstwa, że:

- a) koncentracja grozi stworzeniem lub umocnieniem pozycji dominującej, w wyniku czego skuteczna konkurencja napotkałaby znaczne trudności na rynku tego państwa członkowskiego, który ma wszelkie cechy odrębnego rynku; lub

- b) koncentracja zagraża konkurencji na rynku tego państwa członkowskiego, który ma wszelkie cechy odrębnego rynku, a który nie stanowi znaczącej części wspólnego rynku.

3. Jeżeli Komisja uzna, uwzględniając rynek produktów i usług, o których mowa, oraz geograficzny rynek odniesienia w rozumieniu ust. 7, że istnieje taki odrębny rynek i występuje takie zagrożenie:

- a) zajmuje się samodzielnie daną sprawą w celu utrzymania lub przywrócenia skutecznej konkurencji na danym rynku; lub
- b) przekaze całość lub część sprawy kompetentnym władzom zainteresowanego państwa członkowskiego dla zastosowania krajowego prawa konkurencji tego państwa.

Jeżeli jednakże Komisja uważa, że taki odrębny rynek lub zagrożenie nie istnieje, przyjmuje decyzję w tym względzie, którą kieruje do danego państwa członkowskiego.

W przypadkach, w których państwo członkowskie informuje Komisję, że koncentracja wpływa na konkurencję na odrębnym rynku na jego terytorium, który

nie stanowi znacznej części wspólnego rynku, Komisja przekaze całość lub część sprawy odnoszącej się do tego odrębnego rynku, jeśli uzna, że taki odrębny rynek podlega wpływowi koncentracji.

[...]

6. Publikacja sprawozdania lub zawiadomienie o wynikach badań dotyczących koncentracji przez właściwe władze danego państwa członkowskiego następuje nie później niż cztery miesiące po odesłaniu sprawy przez Komisję.

[...]

8. Stosując przepisy niniejszego artykułu, zainteresowane państwo członkowskie może podjąć tylko środki niezbędne dla zapewnienia lub przywrócenia skutecznej konkurencji na danym rynku”.

Okoliczności powstania sporu

- 3 W dniu 3 lipca 2002 r. Komisja otrzymała, na podstawie rozporządzenia nr 4064/89, zgłoszenie koncentracji polegającej na włączeniu Distribuidora de Televisión Digital, SA (zwanej dalej „Vía Digital”) do Sogecable, SA, na mocy porozumienia zawartego w dniu 8 maja 2002 r. pomiędzy Sogecable i Grupo Admira Media, SA, spółką kontrolowaną przez Telefónica, SA.

- 4 W dniu 14 sierpnia 2002 r. Komisja wydała decyzję o przekazaniu koncentracji władzom hiszpańskim, które zatwierdziły tę operację w dniu 29 listopada 2002 r., poddając jej wykonanie pewnym warunkom.
- 5 Skarżące wniosły skargę na decyzję o przekazaniu, która została odrzucona wyrokiem Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawach połączonych T-346/02 i T-347/02 Cableuropa i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-4251 (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Cableuropa”).
- 6 W dniu 29 stycznia 2003 r. Sogecable i Telefónica zawarły nowe porozumienie o włączeniu Vía Digital do Sogecable, na które skarżące złożyły skargę do Komisji, twierdząc, że chodzi o nową koncentrację, która powinna być przedmiotem zgłoszenia skierowanego do Komisji. Komisja odrzuciła ich skargę decyzją z dnia 14 marca 2003 r.
- 7 Skarżące wniosły zatem kolejną skargę (sprawa T-180/03) na tę ostatnią decyzję. Następnie skarżące cofnęły tę skargę, która została wykreślona z rejestru postanowieniem Sądu z dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie T-180/03 Auna Operadores de Telecomunicaciones i in. przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanym w Zbiorze.
- 8 Pismem z dnia 22 kwietnia 2003 r. skarżące złożyły nową skargę do Komisji. Wezwały one Komisję do tego, aby niezwłocznie zażądała od władz hiszpańskich przedstawienia kopii szczegółowego planu wykonania porozumień dotyczących koncentracji, aby nakazała władzom hiszpańskim, na podstawie art. 10 WE i art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89, natychmiastową zmianę określonych przez nie warunków wykonania tych porozumień w celu zagwarantowania skutecznej konkurencji na właściwych rynkach w Hiszpanii oraz, w przypadku odmowy z ich strony, aby wniosła skargę przeciwko Królestwu Hiszpanii na mocy art. 226 WE.

- 9 Standardowym pismem z dnia 8 maja 2003 r. Komisja powiadomiła skarżące, że zarejestrowała ich skargę pod numerem 2003/4504 SG (2003) A/4540. Pismo to zawierało załącznik opisujący postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.
- 10 W dniu 11 lipca 2003 r. skarżące skierowały do Komisji nowe pismo, podkreślając, że ich skarga nie może być interpretowana jako skierowana wyłącznie przeciwko Królestwu Hiszpanii z powodu uchybienia zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89. Dodały one, że ich skarga zobowiązuje Komisję do działania zgodnie z tym ostatnim artykułem. Skarżące przypomniały jej również o spoczywającym na niej obowiązku starannego i bezstronnego rozpatrzenia ich skargi oraz, w stosownym przypadku, uzasadnienia decyzji o niepodjęciu działań.
- 11 Pismem z dnia 14 lipca 2003 r. Komisja odpowiedziała na trzy żądania zawarte w skardze skarżących z dnia 22 kwietnia 2003 r. W odpowiedzi na pierwsze żądanie poinformowała skarżące, że faktycznie zwrócono się do władz hiszpańskich o przekazanie kopii szczegółowego planu wykonania porozumień dotyczących koncentracji. W odniesieniu do drugiego żądania Komisja stwierdziła, że ani art. 10 WE, ani art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89 nie zobowiązują do nakazania państwu członkowskiemu natychmiastowej zmiany decyzji podjętej przez jego rząd. Podkreśliła, że decyzja, która zezwala na koncentrację Sogecable i Vía Digital, została wydana cztery miesiące wcześniej niż decyzja w sprawie Newscorp/Telepiù (COMP/M.2876), a zatem władze hiszpańskie z trudem mogłyby nałożyć takie same warunki jak te, które zostały zaakceptowane przez Komisję w tej ostatniej sprawie. Komisja przypomniwała także, że te dwie decyzje były wynikiem ocen przeprowadzonych odrębnie dla każdego rynku. Wreszcie w odniesieniu do trzeciego żądania skarżących Komisja podkreśliła, że nie ma ona obowiązku wszczynania postępowania na mocy art. 226 WE, ale że dysponuje uznaniem w tym względzie. Na końcu pisma Komisja oświadczyła, że ma zamiar umorzyć postępowanie w tej sprawie i dała skarżącym jeden miesiąc na przedstawienie uwag.

- 12 Skarżące odpowiedziały na to wezwanie pismem z dnia 25 lipca 2003 r., odnosząc się punkt po punkcie do kwestii podniesionych przez Komisję. W szczególności wyjaśniły one konsekwencje warunków ustalonych przez rząd hiszpański oraz powody, dla których nie są one w stanie zapewnić skutecznej konkurencji na danych rynkach. Przypomniały one Komisji o jej obowiązku starannego i bezstronnego rozpatrzenia skargi, a zwłaszcza uzasadnienia decyzji o niewszczynianiu dochodzenia w sprawie istnienia ewentualnego naruszenia art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89. Wreszcie skarżące wezwały Komisję do podjęcia działań w terminie dwóch miesięcy.
- 13 Pismem z dnia 21 października 2003 r. Komisja poinformowała skarżące o swojej decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie ich skargi. Podkreśliła, że nie ma ona obowiązku wszczynania postępowania na mocy art. 226 WE, ale że dysponuje uznaniem w tym względzie, które wyklucza prawo jednostek do wniesienia skargi na odmowę podjęcia przez nią działań. Dodała, że najbardziej stosownym rozwiązaniem dla skarżących byłoby skorzystanie z krajowych środków zaskarżenia.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 grudnia 2003 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 15 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i uzasadnioną;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2003 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

16 Odrębnym aktem, zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 15 marca 2004 r., Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu Sądu. Komisja wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

17 Odrębnymi aktami, złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 1 kwietnia 2004 r., Królestwo Hiszpanii i Sogecable wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów w celu poparcia żądań Komisji. Prezes trzeciej izby Sądu uwzględnił ich wnioski postanowieniami odpowiednio z dnia 15 czerwca 2004 r. i z dnia 9 lipca 2004 r. Zarówno Królestwo Hiszpanii, jak i Sogecable przedstawiły swoje uwagi interwenientów w dniu 4 października 2004 r.

18 Aktem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 kwietnia 2004 r. Telefónica wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań Komisji. Prezes trzeciej izby Sądu uwzględnił jej wniosek postanowieniem z dnia 27 lipca 2004 r. Telefónica przedstawiła uwagi interwenienta w dniu 15 listopada 2004 r.

W przedmiocie dopuszczalności

- 19 Zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu, jeśli strona o to wnosi, Sąd orzeka o niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszym przypadku Sąd uważa, że ma wystarczającą wiedzę na podstawie akt sprawy, aby orzec w przedmiocie wniosku bez otwierania procedury ustnej.

Argumenty stron

- 20 Komisja, popierana przez interwenientów, twierdzi, że Sąd już zbadał sytuację, która jest przedmiotem niniejszego postępowania, w wyroku z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawie T-119/02 Royal Philips Electronics przeciwko Komisji, Rec. str. II-1433 oraz w wyroku w sprawie Cableuropa. Zdaniem Komisji wynika z tego, że jedynym środkiem prawnym, z jakiego może skorzystać Komisja przeciwko państwu członkowskiemu, które naruszyło art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89, jest skarga na uchybienie zobowiązaniom. Z kolei skarżące mają możliwość wniesienia skargi do sądów krajowych, co zresztą uczyniły.
- 21 Jednak według Komisji, popieranej przez interwenientów, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem podważanie przez jednostki odmowy wszczęcia przez Komisję przeciwko państwu członkowskiemu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom jest niedopuszczalne. Komisja dysponuje bowiem w tym względzie dyskrecyjnym uprawnieniem.

- 22 Komisja twierdzi, że teza skarżących, zgodnie z którą ma ona ogólny obowiązek zachowania staranności przy rozpatrywaniu skarg, zupełnie pomija to orzecznictwo. Komisja, popierana przez Telefónica i Sogecable, dodaje, że pozycja procesowa stron, które złożyły do niej skargę, zasadniczo różni się w ramach postępowania na podstawie art. 226 WE oraz w ramach postępowania na podstawie rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204).
- 23 Komisja utrzymuje, że rozróżnienie dokonane przez skarżące pomiędzy jej rzekomą odmową sprawdzenia, czy rząd hiszpański naruszył rozporządzenie nr 4064/89, i odmową wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom przeciwko Królestwu Hiszpanii nie ma bytu prawnego i przeczy wszelkiej logice. Prawo nie uznaje dwóch różnych decyzji, jednej dotyczącej odmowy sprawdzenia i drugiej dotyczącej odmowy wszczęcia postępowania po dokonaniu sprawdzenia. Zdaniem Komisji w obu przypadkach jedyną możliwą decyzją jest umorzenie postępowania w sprawie złożonej do niej skargi.
- 24 Skarżące twierdzą, że zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję opiera się na „wyrachowanej deformacji” skargi i na szczególnej interpretacji art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89.
- 25 Według skarżących Komisja nie tylko zaniedbała obowiązek starannego i bezstronnego zbadania ich skargi, ale działała bezpośrednio wbrew interesowi wspólnotowemu, pozwalając na to, by mechanizm przekazywania przewidziany w art. 9 rozporządzenia nr 4064/89 doprowadził bezpośrednio do fragmentacji rynków krajowych, nie zważając na przewidziany w tym rozporządzeniu obowiązek zagwarantowania przez nią spójnego stosowania reguł konkurencji.

26 Skarżące podnoszą, że Komisja opiera swój zarzut niedopuszczalności na obiter dictum Sądu w wyroku w sprawie Cableuropa. Otóż według nich wyrok ten nie dotyczył stosowania art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89 i Komisja nie mogła z niego wywieść, że Sąd stwierdził, że jedynym środkiem prawnym, z jakiego może skorzystać Komisja przeciwko państwu członkowskiemu, które naruszyło art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89, jest skarga na uchybienie zobowiązaniom. Komisja nie może zatem twierdzić na poparcie swojego zarzutu niedopuszczalności, że żądanie skarżących narusza powagę rzeczy osądzonej.

27 W odniesieniu do argumentu Komisji, zgodnie z którym skarga wniesiona przez nie do Tribunal Supremo umożliwia skuteczną ochronę ich praw, skarżące przywołują z jednej strony orzecznictwo, według którego na warunki dopuszczalności skargi na podstawie art. 230 WE w żaden sposób nie wywiera wpływu istnienie lub brak krajowych środków zaskarżenia. Twierdzą one z drugiej strony, że nie jest pewne, iż mogą one skutecznie powoływać się na naruszenie art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89 w ramach postępowania krajowego. Postępowanie krajowe ogranicza się bowiem do zatwierdzenia w całości aktu administracyjnego zezwalającego na koncentrację, bez możliwości zatwierdzenia lub stwierdzenia nieważności poszczególnych warunków nałożonych przez władze hiszpańskie.

28 W odniesieniu do obowiązku zachowania staranności i bezstronności przez Komisję w ramach badania naruszenia przez władze krajowe art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89 skarżące podnoszą, że wprawdzie po przekazaniu sprawy państwo członkowskie ma wyłączną kompetencję, co oznacza, że stosuje ono prawo krajowe, ale nie oznacza to, że jest ono zwolnione z obowiązku przestrzegania prawa wspólnotowego. Zatem, według skarżących, do Komisji należy przeprowadzenie kontroli przestrzegania tego obowiązku zgodnie z tym rozporządzeniem.

- 29 Skarżące uważają, że uznanie ich skargi za niedopuszczalną oznaczałoby zanegowanie ich prawa do ochrony sądowej i ich prawa do starannego i bezstronnego zbadania skargi złożonej do Komisji z powodu naruszenia reguł konkurencji.

Ocena Sądu

- 30 Na wstępie należy zauważyć, że strony nie zgadzają się co do przedmiotu skargi. Komisja powołuje się na art. 226 WE, podczas gdy skarżące odwołują się do stosowania art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89 i przestrzegania reguł konkurencji, a także do obowiązku starannego i bezstronnego badania skarg składanych do Komisji.
- 31 Skarżące koncentrują swą skargę na odmowie sprawdzenia przez Komisję, czy władze hiszpańskie przestrzegają swoich zobowiązań. W związku z tym opierają się one na obowiązku starannego i bezstronnego badania skarg składanych do Komisji w zakresie konkurencji, co prowadziłoby do dopuszczalności ich skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona uchybienia temu obowiązkowi przez Komisję.
- 32 Argumentacja skarżących w tym względzie opiera się przede wszystkim na wyroku Sądu z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-54/99 max.mobil przeciwko Komisji, Rec. str. II-313. W wyroku tym Sąd uznał skargę za dopuszczalną, rozszerzając na art. 86 WE obowiązek starannego i bezstronnego badania potwierdzony przez orzecznictwo dotyczące art. 81 WE i art. 82 WE z jednej strony, oraz art. 87 WE

i art. 88 WE z drugiej strony. Jednakże w wyroku z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie C-141/02 P Komisja przeciwko max.mobil, Zb. Orz. str. I-1283, dotychczas nieopublikowanym w Zbiorze, wydanym na skutek odwołania, Trybunał uchylił wyrok Sądu i oddalił skargę max.mobil na decyzję Komisji.

33 Wynika z tego, że orzecznictwo powołane przez skarżące jest pozbawione w niniejszym przypadku wszelkiego znaczenia.

34 Ponadto niniejsza sprawa dotyczy koncentracji, a skarga została wniesiona po wydaniu decyzji o przekazaniu władzom krajowym.

35 Skarżące wniosły już skargę na tę decyzji o przekazaniu, która została oddalona przez Sąd w wyroku w sprawie Cableuropa. Nie wniesiono odwołania od tego wyroku. Przekazanie operacji władzom krajowym jest zatem ostateczne.

36 W ocenie dotyczącej dopuszczalności tej skargi Sąd stwierdził w pkt 56–59 tego wyroku:

„56 W niniejszym przypadku, przekazując zbadanie danej koncentracji władzom hiszpańskim ds. konkurencji, Komisja zakończyła postępowanie w sprawie stosowania rozporządzenia nr 4064/89 wszczęte na skutek zgłoszenia porozumienia przewidującego włączenie Vía Digital do Sogecable. Na mocy art. 9 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia nr 4064/89 właściwe władze danego państwa członkowskiego stosują bowiem po przekazaniu swoje krajowe prawo konkurencji.

57 Wynika z tego, że zaskarżona decyzja będąca przedmiotem niniejszej skargi prowadzi w konsekwencji do poddania tej koncentracji wyłącznej kontroli władz hiszpańskich ds. konkurencji, które rozstrzygają na podstawie ich krajowego prawa konkurencji.

58 Należy stwierdzić, że w takich okolicznościach zaskarżona decyzja wpływa na sytuację prawną skarżących [...].

59 W rezultacie określając, poprzez odesłanie do krajowego prawa konkurencji, kryteria oceny prawidłowości danej koncentracji, a także postępowanie i ewentualnie stosowane sankcje, zaskarżona decyzja zmienia sytuację prawną skarżących, pozbawiając je możliwości zbadania przez Komisję prawidłowości danej operacji pod kątem rozporządzenia nr 4064/89 [...]”.

37 Aby uznać skargę skarżących za dopuszczalną, Sąd oparł się zatem na fakcie, że ocena danej koncentracji została przekazana władzom krajowym stosującym swoje prawo krajowe, co uniemożliwiło zbadanie przez Komisję prawidłowości operacji pod kątem rozporządzenia nr 4064/89.

38 Ponadto z pkt 198 wyroku w sprawie Cebleuropa wynika wyraźnie, że po wydaniu decyzji o przekazaniu operacji władzom krajowym Komisja może działać przeciwko tym ostatnim jedynie w ramach skargi na uchybienie zobowiązaniom. Natomiast jednostki, aby podważyć jakąkolwiek decyzję podjętą przez władze krajowe po przekazaniu, powinny zwrócić się do sądów krajowych.

- 39 Należy podkreślić, że skarżące faktycznie zaskarżyły decyzję władz hiszpańskich przed sądami hiszpańskimi. Nie mogą one zatem twierdzić, że nie zapewniono im ochrony prawnej.
- 40 Po wydaniu decyzji o przekazaniu koncentracji władzom krajowym na władzach tych spoczywa obowiązek stosowania ich prawa krajowego zgodnie z prawem wspólnotowym. Dlatego też skarżące słusznie utrzymują, że fakt, iż po przekazaniu sprawy państwo członkowskie ma wyłączną kompetencję, oznacza, że państwo członkowskie stosuje swoje prawo krajowe, lecz nie oznacza, że jest ono zwolnione z obowiązku przestrzegania wspólnotowego prawa konkurencji. Słusznie utrzymują one również, że na Komisji spoczywa kontrola przestrzegania tego obowiązku przez władze krajowe.
- 41 Jednakże w systemie przewidzianym przez traktaty, w sytuacji gdy władze krajowe uchylają swym zobowiązaniom, art. 226 WE przewiduje, że Komisja może wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości. Jednak nie jest ona do tego zobowiązana.
- 42 Należy wreszcie podnieść, że rozporządzenie nr 4064/89 nie przewiduje szczególnego reżimu podziału kompetencji po wydaniu decyzji o przekazaniu, który stanowiłby odstępstwo od systemu przewidzianego przez traktaty. Z pewnością, jak twierdzą skarżące, art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89 nie wyklucza wyraźnie kompetencji Komisji do przeprowadzania kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zobowiązań ustanowionych przez wspólnotowe reguły konkurencji. Niemniej nawet jeśli artykuł ten nakłada na dane państwo członkowskie zobowiązanie, to ani traktaty, ani prawo pochodne nie przewidują szczególnej drogi kontroli, której powinna dokonać Komisja.

- 43 Komisja może zatem dbać o przestrzeganie tego zobowiązania tylko w sposób przewidziany przez traktaty w odniesieniu do operacji wchodzącej w zakres kompetencji tego państwa członkowskiego. Odnosnie do koncentracji, nad którą po jej przekazaniu władzom krajowym państwa członkowskiego Komisja nie sprawuje już bezpośredniej kontroli, może ona działać już tylko w ramach art. 226 WE, wnosząc ewentualnie przeciwko temu państwu członkowskiemu skargę na uchybienie zobowiązaniom.
- 44 Jednak, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa (wyroki Trybunału z dnia 14 lutego 1989 r. w sprawie 247/87 *Star Fruit* przeciwko Komisji, Rec. str. 291, z dnia 17 maja 1990 r. w sprawie C-87/89 *Sonito* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1981, pkt 6–9 i z dnia 20 lutego 1997 r. w sprawie C-107/95 P *Bundesverband der Bilanzbuchhalter* przeciwko Komisji, Rec. str. I-947, pkt 19, postanowienia Sądu z dnia 29 listopada 1994 r. w sprawach połączonych T-479/93 i T-599/93 *Bernardi* przeciwko Komisji, Rec. str. II-1115, pkt 27 i 28, z dnia 23 stycznia 1995 r. w sprawie T-84/94 *Bilanzbuchhalter* przeciwko Komisji, Rec. str. II-101, pkt 23–26 i wyrok Sądu z dnia 9 stycznia 1996 r. w sprawie T-575/93 *Koelman* przeciwko Komisji, Rec. str. II-1, pkt 71 i 72), skargi jednostek, w których podważają one odmowę wszczęcia przez Komisję przeciwko państwu członkowskiemu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, są niedopuszczalne. Komisja nie jest zobowiązana do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, ale dysponuje dyskrecyjnym uprawnieniem, które wyklucza prawo jednostek do domagania się, aby zajęła ona określone stanowisko i do wniesienia skargi na jej odmowę podjęcia działania.
- 45 W związku z tym należy dodać, że skarga złożona przez skarżące do Komisji miała wyraźnie na celu uzyskanie od niej skierowanego do władz hiszpańskich nakazu dokonania zmian w zakresie niektórych warunków oraz ewentualnie wniesienia skargi na uchybienie zobowiązaniom. W istocie należy przypomnieć, że skarżące domagały się od Komisji, po pierwsze, bezzwłocznego zażądania od władz hiszpańskich ds. konkurencji przedstawienia kopii szczegółowego planu wykonania warunków przyjętych przez rząd hiszpański w decyzji z dnia 29 listopada 2002 r., po drugie, nakazania władzom hiszpańskim dokonania bezzwłocznej zmiany warunków przyjętych w sprawie COMP/M.2845 oraz, po trzecie, w przypadku odmowy z ich strony — wszczęcia postępowania przeciwko Królestwu Hiszpanii na podstawie art. 226 WE w celu zagwarantowania przestrzegania zobowiązań wynikających dla tego państwa z art. 9 ust. 8 rozporządzenia nr 4064/89.

- 46 W świetle powyższych rozważań Komisja słusznie zatem umorzyła w zaskarżonej decyzji postępowanie w sprawie skargi złożonej do niej przez skarżące, uzasadniając to tym, że nie ma ona obowiązku wszczęcia postępowania na podstawie art. 226 WE, ale dysponuje w tym względzie dyskrecyjnym uprawnieniem.
- 47 Należy zatem uwzględnić żądania Komisji, uznając skargę za niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 48 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, zgodnie z żądaniami Komisji należy obciążyć je kosztami poniesionymi przez tę ostatnią. Ponieważ Sogecable i Telefónica wniosły o obciążenie skarżących kosztami związanymi z ich interwencją, należy ponadto obciążyć skarżące kosztami poniesionymi przez obu interwenientów.
- 49 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. W związku z tym Królestwo Hiszpanii pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżące pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję, przez Telefónica, SA oraz przez Sogecable, SA.
- 3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 25 maja 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

M. Vilaras